

SZÉKESFEJÉRVÁR

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára

háshoz hordással vagy postán küldve:
Egy évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyed évre . . . . . 1 frt.

Hirdetmény

a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petisors:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

24. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 164. sz.) ezimzendők; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak Klökner Péter kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petisorsért 10 kr. fizetendő.

Bérmentetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Keziratok nem küldetnek vissza.

Előfizetési felhívás

„Székesfejérvár”

1874-ik második félévi folyamára.

Előfizetési ár:

Julius—decemberi félévre . . . 2 frt.
Julius—septemberi 1/2 évre . . . 1 frt.

Lapunk fél- és negyedévi előfizetőit, kiknek előfizetésük lejárt, bizalommal szólítjuk fel előfizetésük megújítására.

Előfizetési pénzek beküldésére ajánljuk a postatalványokat, melyek bérmentesítése csak 5 krba kerül.

Tisztelettel a

„Székesfejérvár”

kiadó-hivatala.

Gazdasági egyletünk.

Többször hangoztattuk már azon tényt, hogy megyénk lakossága kiválólag, városunké egy részben földműveléssel, gazdasággal foglalkozik s egyszersmind felemlítve voltak e lapok hasábjain szakértők által több alkalommal azon hiányok, melyek földművelésünk s közzgazdaszatunk nagy hátrányára — a nép közt, főleg kisebb gazdáknál még mindig észlelhetők — felhozattak egyszersmind azon módok, melyek által ezek orvosolhatók lennének.

Jelenleg ismét gazdaszatunk érdekében kívánunk néhány szót tenni, a gazdaszat czélszerű fejlő-

désére nagy mértékben közreható gazdaszi egyletek tárgyában. A gazdasági egyletek egyrésztől azáltal, hogy a gazdaközönségnek, mintegy szellemi központját képezik, másrésztől kiható működésök által is nagyon jótékony befolyást gyakorolhatnak vidékek gazdaszati viszonyaira.

A gazdasági egyletek fontosságát megyei értelmek gazdaközönségünk hamar elismervén, még a mult évtized elején sietett egy e megye és város területére kiható gazdaszi egyletet alakítani, melyet a gazdaközönség kiváló pártfogása mellett csakhamar nemcsak létesíteni sikerült, de sőt a virágzás nem csekély pontjára is emelt. Ezen egylet működése a közelmult években még igen jótékonyan hatott gazdaszatunkra; azonban elég sajnosan kell most elismernünk, hogy a mily mértékben sikerült az egyletet a mult évtizedben a virágzás fokára emelni, oly mérvben kezd most az egylet működése alábbszállni, s azt mondhatjuk, részvétlenség következtében ezen egyletünk a végsőt járja.

Igen csodálatos és bámulatos dolog az, hogy épen ezen megyében, hoi a gazdaszat oly kiváló művelési ág, a gazdaszat szellemi életének központja — a gazdaszi-egylet hanyatlásnak indul; épen azon egylet, mely annyi fényes sikerrel és egy minden tekintetben korunk színvonalán álló, kitünő szakmunka által szerzett dicsőséget nevének.

De tekintsünk vissza az egylet multjára, hogy legalább a multban találjunk irt a jelenlegi részvéttel helyzetre s egyszersmind reményt egyletünk jövőjére. Az egylet 1859-ik évben alakult s 1860. jun. 1-jén kezdette működését meg, 1865-ben még 40 alapító, 406 rendes tagja volt. — Négy szakosztályra, u. m.: földművelési, állattenyésztési, szőlőművelési, fatenyésztési és kertészeti, s közzgazdaszati oszlott,

mely osztályok szerint voltak az egyleti tagok is megoszolva.

Az egylet ezen osztályrendszerrel kezdte meg működését, mely, hogy mily kiterjedt, mily áldásos és eredményes volt, azt a többször rendezett gazdaszi kiállításokon kívül az egylet által legutóbb kibocsátott korszerű szakmunka is igazol.

Ily felosztással birt s egyszersmind a fentmndott hatásos közreműködéssel munkált a gazdaszi-egylet. Jelenéről nem emlékezhetünk meg ily méltánylólag. Az egylet jelenben 209 rendes és 46 alapító tagot számlál. Tagok száma ugyan csekélyebb a multhoz képest, de még nem oly kis szám, hogy e mellett az egylet fenn nem állhatna vagy nem virágozhatnék, egy hiányzik mi a multban az egyletet virágoztatá a részvét, az érdekeltség az egylet iránt. Ha az egylet mostani működését vesszük tekintetbe, azt egyáltalában kielégítőnek nem mondhatjuk. Gyülelései nem látogatottak, az ügybuzgó kitünő egyleti titkár és egyleti elnökön kívül alig jelenik meg egy-egy tag a választmányi üléseken, melyek pedig csak minden hóban egyszer tartatnak; de vannak olyan hónapok is, pedig többször, melyeken az első hétfőre összehívott ülést a tagok hiánya miatt megtartani nem lehetett. Az egylet kiható működése is igen csekély.

Ily hanyatló állapotban van gazdaszi-egyletünk, pedig tekintve azt, hogy egy ily irányadó egylet működésére főleg a gazdaszattal foglalkozó megyei és városi lakosságnak nagy szüksége van, ennek nem szabadna így lennie. — A hibát, mely egyletünket e hanyatló sorsra juttatta nem egysesekben kell keresnünk, nem is a szomorú viszonyokban, mert az egylet élén állók teljes ügybuzgalommal mindent elkövetnek annak felvirágzása ügyében, a szomorú viszo-

TÁRCZA.

A vetélytársak.

— Kisvárosi humoreszk. —

(Folytatás.)

— Tekintetes Palóczy ügyvéd urat keresem. Én Fenyvesi Kálmán vagyok.

— Seraphin piruló arcczal és zavarttan fogadá az ifjut, ki őt az utcán mindig oly élénken és mohón megbámulta, s alig volt képes kidáogni:

— Atyám nincs itthon.

— Ugy bátorságot veszek magamnak a tekintetes urat bevárni, mivel egy igen fontos ügyben hivatott, s nagyon sajnálnám, ha legcsekélyebb mulasztásnak oka lennék.

— De biztosítom önt arról, hogy unatkozni fog szolt csengő hangon a lányka — mivel atyám este nyolcz óra előtt nem jön haza.

— Oh az mitsem tesz, kedves nagysád! kegyed körében nem fogok unatkozni. Az ügyvéd urat pedig okvetlen be kell várnom ma, mert igen fontos ügy miatt hivatott meg. En azt hiszem, hogy a brazíliai árvaszéktől jött valami végzés, mert ott nem rég egy dúsgazdag nagybátyám hunyt el choleraában.

Kezdetben egy kissé feszülten, később azonban már bizalmasabban, végre igen élénken folyt a társal-

gás: színészetről, irodalomról, divatról, bálokról, stb. Seraphin oly kedvesen és alapos szakértelemmel tudott mindenről beszélni, hogy Fenyvesi egészen el volt ragadtatva. Az idő pedig oly gyorsan repült, hogy a szerelmes ifju nem vette észre, midőn besötétedett, s csakis Palóczy ügyvéd belépte zavarta boldogságát.

Seraphine felugrott helyéről s atyja elé futott.

Az ügyvéd ránczba szedett homlokkal és átfuró tekintettel méregette leányát és Fenyvesit, ki is a beállott esendet az ügyvédhez intézett szavaival szakítá meg:

— Tekintetes ur hivatni méltóztatott, bátor vagyok tenni tiszteletem.

— Igen; — förmedt reá az ügyvéd, — hanem én az urat punktum két órára hivatam ide, nem pedig este nyolcz órára.

— Sürgös teendőim miatt lehetlen volt két óraker eljőnnöm, de öt óraker már itt voltam és azóta birka türelemmel várakoztam.

— Mi-mi-micsoda? — szörnyüködék az ügyvéd — s ki engedte meg önnek, hogy itt reám oly sokáig várakozzék? Ezernyolczszáz hetvennégy ördög és pokol! még egyszer kérdem: honnan merité azon bátorságot?

— Tekintetes urnak mai napon hozzám intézett soraiból, melyekben lelkemre kötötte, hogy bizonyosan eljőjtek. En megvallom, igen kíváncsi vagyok reá. Ugyhiszem, hogy valami örökség jött Braziliából a nagybátyámtól.

— Kérem, ne beszéljen Braziliáról, én önnel röviden akarok végezni, s tudatom, hogy a tegnapelőtt

lejárt váltót — melynek erejénél fogva ön Surányi Lajos urnak 5000 forinttal adása, prolongálni fogjuk három óra, több kedvezményt nem tehetünk.

— Oh kérem alássan, a hosszabításba szivesen beleegyezem, csak tessék a terminust minél hosszabbra tenni: öt, hat, nyolcz, vagy ha tetszik, tíz esztendőre, azt se bánom.

— Teringettét! tíz esztendő? mindjárt leharapom a fülét.

— Tessék! jó étvágyot kívánok hozzá.

— Kérem, ne tessék velem bolondozni, mert én egy kissé ingerült vagyok. Most még egyszer kérdem elfogadja-e Surányi ur kedvező ajánlatát? ellenkező esetben kénytelen vagyok önnek minden ingóságait lefoglalni. Itt a váltó, tessék aláírni.

Fenyvesi gépiesen nyult a tollhoz s nevéét a váltó aljára kanyarintotta.

III.

E naptól fogva Fenyvesi gyakran talált valami ürügyet Palóczyékhoz menni, s látogatásai rendszeren oly időtájban történtek, midőn Seraphin egyedül volt otthon. A találkozás részleteit nem ismerjük, hanem tudjuk, hogy Seraphin mindenkor szivesen látta őt, s rövid idő alatt bizalmas viszony fejlett ki közöttük.

A farsang utolsó napjain egy vasárnap délután Surányi otthonias kényelemmel ült Fenyvesi szobájában, barátját várta, midőn egy nőcseléd kised levélkét ad kezébe s szóltanul távozik.

Surányi a levélre tekintve, a finom vonásokban

nyok pedig az egyetrenem döntő vagy leverő hatást gyakorolhatnak, mert először a tagdíj oly csekély (évenként 2 frt.), hogy ezt, mi egyedüli teher az egyleti tagság mellett, bármily nyomorult viszonyok közt is elviselhetni; másodsor pedig épen a szomorú viszonyok készítetik az embert arra, hogy együttes közreműködés által állapotán segítsen, hogy a közös csapások elhárítását közös erővel igyekezzék elhárítani. — A hibát gazdaközönségünk közt kell keresnünk. Gazdaközönségünk részvétlensége és igen kis-mérvű érdekelttsége okozta együletünk hanyatlását. Magyar embernek természete, hogy nagy tüzzel rohan valamely cél valószínűsítésére; azonban a tűz még utközben lehűlvén, a célt nem éri el, hanem féluton hagyja bevégezetlenül munkáját. Ezt tapasztalhatjuk együletünkön is, eleintén nagy hévvel küzdöttek mellette és sikerült is, főleg néhány határozott és kitartó munkásságu egyleti tag közreműködésével az egyület a virágzás fokára emelni; fájdalom azonban a tömeg lelkesedése lassan lelohadt, az ügyet elhagyva, megbukni hagyták volna ha egyes lelkes tagok fenn nem tartják, kiknek vállaira nehezült a teher, s kik jelenleg is fentartják azt.

Ezen állapot továbbra így nem maradhat. Gazdasági-egyletünk előtt két út van: vagy feloszlik és megszűnik végképen, vagy újja alakul. Az elsőt sem el nem fogadjuk, sem lehetőségét beismerni nem akarjuk. Hanem igenis a másodikat, az egylet újja alakulását óhajtjuk és kívánjuk.

Megyéinknek, mint kiválólag földműveléssel és gazdasággal foglalkozó megyének egy ily egyletre okvetlen szüksége van, sőt azt mondjuk a kor követelménye. Ha más megyék területén vannak virágzó gazdasági-egyletek, melyek kiható működés: kiállítások, gazdasági versenyek által jótékony hatást gyakorolnak — megyénk területén még inkább létezhetik egy egylet, mit annyival inkább is állíthatunk, mert jelenlegi egyletünk igen szép multja biztosít erről bennünket. Le kell vetni azt a közönyt, mely főleg kisebb birtokosaink közt uralg egyletünk iránt, s kettőzött erővel kell annak új alakulásához hozzájárulni. — Kisebb birtokosaink, majdnem megvetéssel határos egykedvűséggel, kicsinylőleg vonulnak vissza az egylettől; pedig nemcsak a nagy, de főleg a kisebb birtokosokra is jó hatást gyakorolhat ezen egylet; s épen ezeknek saját érdekükben kellene az egyletet pártolni. — Siessünk egyletünk minél sikeresebb újjaalakulását előmozdítani s jelenleg is azt, az ügy fontosságához mérten pártolni, mert ezáltal nemcsak saját anyagi jólétünk, de megyénk s városunk s ezáltal hazánk anyagi jólétének előmozdításához járulunk. □

A „Vörösmartykőr“-ről.

— Nyílt levél a szerkesztőhöz. —

Tisztelt szerkesztő ur! Ön szives volt megigérni, hogy ha néha-néha igénybe óhajtom venni lapja ha-

azonnal felismerte Seraphin irását; a levél: „T. Fenyvesi Kálmán urnak“ volt czimezve. Surányi tagjait hirtelen láz futotta át, a levelet hévvel ajkaihoz emeléd és mohón feltörte.

Tartalma a következő volt:

„Kedves Fenyvesi ur!

Ma este az álarozos bálba megyek. Ismertető jel rózsaszínű dominó fehér csokorral. Tervemről a papa mit sem tud. Seraphin.“

— Ott leszek! — szóló határozottan Surányi, — ott leszek, ha ég és föld összeszakad is. Nem felejttem el az ismertető jelt: rózsaszínű dominó, fehér csokorral. Szent igaz, hogy Seraphin enyém leend; ha más-ként nem, elrabolom!

Azután felugrott helyéről, az inast becsöngeté.

— Te Jancsi mond meg a gazdának, hogy meguntam a várakozást. Erted?

— Igen is értem.

Midőn Surányi barátja lakásából kijött, könnyeben fellelegzett; azonnal egy álca-kölcsonzó intézetbe ment, ott magának egy csinos jelmezt kiválasztott és lakására sietett. A levelet ismét átolvasta és önelégülten dörszólva kezeit, így monológizált: „Hejh, ha Fenyvesi tudná, hogy mily kincset bírok! tudom párbajra hívna ki. Oh, mint áldom én a gondviselés kifürkészhetetlen akaratját, hogy épen akkor voltam Fenyvesi lakásán, midőn ez üdvet és boldogságot tartalmazó rózsás levélke érkezett. — A sors juttatá kezem közé így tehát balgaság lett volna tölem ezt Fenyvesinek adni, ki a bálban ugy sem tudott volna bölcsebbet

sábjait, időnként enged nekem abban egy kevés helyet, mennyit elégnék gondolok eszmém kifejtésére. Engedje meg, ha ezuttal újlag kizsákmányolom e becses szabadalmat, de egyszersmind előre is biztosítson, kérem, bocsánatáról, ha várakozása ellenére épen nem új dolgokat fogok eszmélkedésem körébe vonni.

Ezelőtt pár héttel, a Vörösmartykőr új alakulása alkalmából, bátor voltam csak amugy nagyon is töredékesen kifejezést adni ama nézeteknek, melyeknek érvényre jutása — legalább szerintem — okvetlenül szellemi életkérdés oly egyletre nézve, mely — mint a Vörösmartykőr is — egy város közönségével szemben a művelődés fáklyavivői szerepét vállalta magára.

Soraim nem hangzottak el „pusztában kiáltó szó“ gyanánt, mert, mint tudom, a kör legutóbbi választmányi ülésén az általam szellőztetett irányeszmék körülből egy órán át tartott nézetcsere nék szolgáltak alapul és így — jöllehet a kör t. választmányja jónak látta ez irányban semmiféle megállapodásra sem jutni — első tekintetre bizonyos megnyugvást találtam abban, hogy a nézetek, melyek hangoztatására a kör iránti legtisztább jóakarattal indított, legalább annyiban célra vezettek, a mennyiben magánál a kör szellemi vezetésére hivatott választmányánál hasonló jóakaratra találtak. Azonban sajnálattal kellett értesülöm, hogy ez csak részben történt; sajnálattal kellett értesülöm, hogy a körnek még most is akadnak olyan elfogult barátai, kik annak szellemi és anyagi virágzását régen elért dolgoknak tekintik, s kik ez okból — maguknak bizonyos csalatkozhatlanságot tulajdonítva — távolról sem az égetőn szükséges javításokról gondoskodnak, hanem a legteljesebb önelégültséggel legelgetik szemeket a kör eddigi életének eléggé egyhangú fejlődési mozzanatain, mint a melyek létrehozásánál az ő szóval való lelkesülések áldástalan tüze legsűrűbben sziporkázott.

En, ki nem vagyok szerencsés a kör választmányának tagja lehetni, s ki ennél fogva meg vagyok fosztva az alkalmától, hogy egyben-másban nyomatékossabb s indokoltabb javaslatokkal léphessek a „hivatottak“ színe elé, e helyütt ragadom meg az alkalmat, hogy kapcsolatban multkori soraimmal ezuttal ismét némely dolgokra figyelmeztessem a választmányt, melyek helyt foglalnak ugyan a kör alapszabályaiban, de melyek a kör hat éves életén át nem szűntek meg egyéb lenni, mint „holt betű.“ Teszem ezt annyival inkább, mert abban a hitben vagyok, hogy talán ama boldog önelégültségben élő jó urak is csak úgy alá vannak vetve a változatosság-hajhászás gyarlóságának, mint az emberek legnagyobb része és így ha egyébert nem, talán már csak ezért is eszökbe fog jutni valamikor a Vörösmartykőr már már zátonyra jutott hajóján egyet amugy istenigazában lóditani. Akkor talán emlékeztetőkben visszhangozni fog valami abból is, mit én elmondandó vagyok s részben már elmondtam a minap.

Azt hiszem, egy futólagos és eléggé felületés pil lantás után is meg fog győződni mindenki, hogy ama harmadfél évtizednyi időköz után, mely bennünket a 40-es évektől elválaszt, nálunk Magyarországon a tudományok s általában a tudományos ismeretek terjedésében, mint egy váratlanul s hirtelen más mederbe szorított folyam áramlatában, egészen új, a régitől egészen és pedig előnyösen eltérő irány észlelhető.

Ezelőtt még negyedszázaddal is csak gyér volt azok száma, kik nálunk a tudományt, magáért a tu-

tenni, mint a dominóval turbékolni. De én e kedvező alkalmat megragadom és Seraphint megszöktetem.“

Az est elérkezett s a kis város egészen kivetkezett léha közönyéből, s egy dongó mékashoz hasonlított. Bérkocsik és több különfogatok robogtak fel s alá az utcákon, s nyakra-főre szállíták a jótékonycélliránt fogékony kebellet bíró t. cz. publikumot a „magyar király“ szállodába. Itt-ott gyalogoló hölgyeket is lehetett látni, kik a nagy sárban vigyázva léptek egyik körül a másikra, elől az inas gyerek ment a lámpával, hátul pedig a schleppet a szolgáló vitte. Hjah! ilyenkor drága pénzért sem lehet fíjjakert kapni, mert mind el vannak foglalva!

Pontban 9 órakor megkezdődött a bál; akkorra a terem már zsufolásig megtelt.

Midőn Surányi jelmezébe bujtatva megjelent, alig lehetett már mozogni a tarka-barka álcások tömkelegében. Volt egy rakás hóboros álcás, dominó is néhány tuczat, de rózsaszínű, fehér csokorral egy sem volt jelen. De most — ah! most egy rózsaszínű dominó lép be, keblére egy atlaszcokor volt tűzve. Surányi örömben elfelejté, hogy fiu-e vagy leány?

— Ahun la! ez ő, igen ő, a szende nő, ki ottan jő, oly bájos ő, — mint rózsátő, oly karcsu ő, — mint diófa tő, noha a dominója bő! kezében keszkenő, nyakán gyémánt broschkő; kis fülén nagy czipő, nagy lábán kis függő, ah! mily bővölő e bájdús nő! herczdáma ő, én a tökfelső! A manóba, ugy össze-vissza zavarom, hogy azt sem tudom mit beszélék.

A szép maszkot azonnal üldözöbe vette.

dományért szonjuhozták s annak nagyszerűségét meszszeterjedő hatásainak nyomozásában keresték és bámulták volna. A mindenható „nemes ember“ épen csak annyit tanult, hogy a „tanult“ czím az ostobák tömegétől némi joggal megkülönböztessze, a „nem nemesek“ munkára szorult nagy tömege pedig saját hivatásának felismerésére senki által nem buzdítva, senki által nem vezetve, gépies, öntudatlan utáncsinálója lett annak, mit a művelt szomszédnépek tökélyesült ismeretei már megalkottak. Arra, hogy a nagy tömeg, mely előtt a munkának ezerféle hívó utja állott, saját működési terén tökélyesbülhetett volna, hiányzott e tökélyesbülésnek életföltétele: a működési kör teljes, okszerű ismerete, hiányzott a vetélkedési ösztön, a becsvágy egyik leghatalmasabb felszítója: a nagy közönség mindinkább finomuló izlése s az ebből származó magasabb műigény. Így történt azután, hogy ipar és kereskedelem, tudomány és művészet, sőt még a világgá hirdetett magyar gazdaság terén is nagyon kevés kivétellel alig mentünk tovább, mint a mennyit az elég alacsony igényekkel beérő napi szükséglet követelt.

Hála a nemzeti közszellem ébredésének, ma már e tekintetben nem súlyosodik ránk a közelmúlt idők mulasztásainak nyomaszó vádja. A nagyszerű rázkódás, mely alapjában támadta meg a nemzet alkotmányos lételet, nem csupán egy gonosz álom hatását gyakorolta ránk, mely szemünk elé tárta az elenyészés ijesztő rémképeit, de megnyitotta előttünk a kárpitokot is, melyek mögött egy anyagi s szellemi tekintetben boldog s talán nagy jövőző ködfátyolképek biztatóság, hívólag ringatóznak; s becsületünkre válik elmondhatni, hogy a csapás, mely levert bennünket, nem csüggesztett el, de emelkedni előretörni tanított.

Hála az égnek, ma már a nemzet együvé forrott soknemű elemei találtak közös érintkezési pontot a haladás terén s válaszszaak bár szét őket időről-időre a vérünkben gyökerező s oly igen sokszor tévesen felfogott politikai czélzatok: van egy saját magunk által emelt fényes csarnok, mely mint az Isten háza, egyiránt befogad mindenkit, kinek lelkében „ész, erő és szent akarat“ lakozik: a mindnyájunk javát czélzó, közös munka csarnoka. Ama számtalan válaszfalból, mely a nemzet millióit anyai tehetetlen, nyomorult csoportra szaggatta szét, ennél magasabb épületet rakni nem lehetett, s amaz ezerféle ágazó érdekeknek egy közös nagy czélra való egyesüléséhez ékebb koronát önézgetre ébredt nép nem találhatott.

Ime! ma már tudóst és művészt, kereskedőt és iparost, gyárost és gazdát nem a maga szűkkörü, elszigetelt zugában kell keresnünk, hol legbuzgóbb törekvéseiknek leverő korlátot szab az egyoldalú, sokszor talán téves irány gyarló végelessége; a munka nagy csarnokában együtt találjuk valamennyit, hol, kart karba öltve, eszmét eszméért cserélve, ugyanazon világgóság aranyozza meg homlokuk veritékét: a tudomány világgósága s hol a legnagyobbbszerű, legmerészebb tervek is szabad utat nyit, szabad verseny enged a mindenki előtt feltárva levő szellemi világ örök végtelene.

(Vége következik.)

Méhészet köréből.

Néhány szóval, tapasztalati jegyzetek nyomán, méhészeink érdekében, a közönséges szalma vagy gyé-

— Ah! kedves maszk — szólítá meg Surányi — csak hogy itt vagy, már remegtem, hogy nem fogsz eljönni, s im még is itt vagy. Oh! mily boldog vagyok! — És te ismersz? — kérdé pianno hangon a maskara.

Surányi ravaszul pislogott az álcás szeme közé, és így válaszolt: — Kétségkívül. Hisz kárunkulus szemeidnek égető csillogása ragyogóban tündökölnék, mint e termet világító milly gyertya-lángjai Oh imádot bazzarószám, szívem egy megtestesült tűzokádó hegy.

— De hát ki vagy te? — kérdé a maszk kíváncsian.

— Én ki vagyok? És te még azt komolyan kérdezheted is? Én-én-majdnem elfelejtettem a nevemet: én Fenyvesi Kálmán vagyok!

— Oh kedves Kálmánom, majd elolvadok ebben a rekkenő hőségben. Oly jól esnék egy kis limonádé!

— Édes örömet szolgálak aranyos kis cserebogram! kívánj bármit, meg lesz. Ha akarsz akkora indiai fánkkal szolgálak, mint a fejevári csucos hegy; vagy ha tetszik a fekete tengert, vagy a jeges tengert változtatom limonádévá — szóló készséggel Surányi, s karonfogá a légies tündért, a czukraszathoz lejtett vele hol a bájos angyal adak fagyaltot, öt darab hab-süteményt, egy fél tuczat indiai fánkot, két pákli mandulás tortát és három kupicza vaniliás likört levágott.

(Folytatása következik.)